

Одна ідеальна пара

КУПИТИ

Лайла загрузла в рутині. Її наукове дослідження зайшло в глухий кут, і вона майже певна, що контракт не подовжать. Та й у стосунках з Ніко — чоловіком, який мріє стати актором, — теж не все гаразд. Нарешті Ніко випадає нагода при-єднатися до складу нового реаліті-шоу «Одна ідеальна пара», і Лайла вирішує податися на кастинг разом із ним. Пройшовши виснажливий від-бір, вони опиняються в тропічному раю — Індонезії, прямуючи Індійським океаном до острова Довго і Щасливо. Разом із чотирма іншими парами — Баєром та Енджел, Деном та Сантанюю, Джоелом та Ромі, а також Конором та Заною — Ніко та Лайла змагатимуться за грошовий приз.

Та щойно при-бувають на безлюдний острів, усе йде шкереберть. Вже після першого випробування учасники злі та роз-дратовані, а нічний шторм лише погіршує ситуацію. Від-різані від материка кілометра-ми океану, без можливості зв'язатися зі знімальною командою, яка при-везла їх сюди, вони змушені об'єднатися, щоб вижити. Коли напруга зростає, а запаси прісної води вичерпуються, Лайла роз-уміє: шоу стало занадто справжнім, а на кону — саме життя.

Пролог

Він бореться. Вони обоє чіпляються за життя. Хвилі накривають її з головою, в очах — сіль, у легенях — вода. Вона, задихаючись, жадібно хапає ротом повітря.

Його кремезне тіло напружене, м'язи випинаються під шкірою. Вона й гадки не мала, що він такий сильний. Він пручається під водою, мов загнаний звір.

У цьому протистоянні є лише дві беззаперечні істини — болісні й нещадні. Перша: зрештою залишиться тільки один. І якщо вона здасться — могутні хвилі затягнуть її в безодню.

І друга: щоб убити людину ось так, треба жадати її смерті всіма фібрами душі.

Але чи хоче вона цього насправді? Чи дійсно прагне його смерті?

Частина перша

Штиль

15.02

02:13

Вітаю. Вітаю?

Розділ 1

— Я не можу, повторюю, не можу поїхати на безлюдний ост-рів, — відповідаю, не зважаючи на Ніко, який сновигає позаду.

Зосереджуюся на екрані комп'ютера, намагаючись розібратися в таблиці переді мною. Очевидно одне: результат геть не збігається з тим, на що сподівався професор Б'янкі, коли наймав мене. Це вже третя спроба, і я більше не можу ігнорувати тривогу, що стискає шлунок. Щось тут не так.

— Лайло, кажу тобі, така нагода випадає раз на сто років! Реаліті-шоу. Реаліті-шоу!

— Та хоч на тисячу, Ніко, але я не можу поїхати з тобою. Мені не дадуть вихідного, — можливо, я пропустила якусь закономірність у дослідженні? Може, варто врахувати попередні результати? — Але я не повинна стримувати тебе. Ідь. Вболіватиму за тебе.

— Ти мене взагалі слухала? — запитав Ніко, і в його голосі, крім благання, з'явилися нотки роздратування. — Я не можу поїхати сам. Це шоу для пар. Лайло, я ж не так багато прошу. Арі вважає, що це вирішальний момент у моїй кар'єрі. Іншого такого шансу не буде. Ти знаєш, скільки я стукав у всі двері, скільки ходив на прослуховування бозна-чого. А що, як це воно? Мій великий шанс.

Я відкрила таблицю з даними останніх зразків дослідження чікунгунї, клацнула, щоб знову побудувати графік, і тієї миті, коли він з'явився на екрані, Ніко вибухнув.

— Лайло! Ти мене, бляха, взагалі слухаєш?! Це вирішальний момент у моїй кар'єрі, а ти не можеш відкласти ноутбук хоча б на тридцять секунд?!

Я глибоко вдихнула. У голові відлунює голос мами: «Облиш уже свій телефон, Лайло...».

Я зберегла файл і, розвернувшись на стільці, подивилася на Ніко.

— Пробач. Ти маєш рацію. Я не слухала. Розкажи докладніше.

— Це нове реаліті-шоу. Приз такий собі, адже бюджет обмежений та й канал новий, але це оригінальний продюсерський задум. Якщо шоу «залетить», я стану неймовірно популярним. Арі знайомий із продюсером, Базом (вони разом вчилися в університеті), й каже, що той допоможе мені пробитися. Точніше, нам.

— Вибач, а про що взагалі шоу?

— П'ять пар на безлюдному острові. Десять тижнів, і щотижня хтось вибуває. Не пригадаю, де саме знімають... Здається, Арі казав про Індонезію? Це щось середнє між «Островом Кохання» та «Останнім Героєм»: учасники мають діяти разом, щоб пройти далі. Сонце, пісок, море... Нумо, Ліл! Нам обом треба відпочити.

— Але це ж не відпустка, правда? І скільки, кажеш, триває шоу? Десять тижнів? Коли початок?

Ніко знизав плечима.

— Гадки не маю, але здається, ніби вони хочуть стартувати якнайшвидше. Арі питав про мої плани на найближчі кілька місяців. Я сказав, що зможу скасувати все, коли потрібно.

Я зітхнула.

— Мені дуже шкода, Ніко. Можливо, твій розклад не надто завантажений, на відміну від мого. Я не можу просто зникнути на десять тижнів. Я маю контракт, і ти це знаєш. Професор Б'янкі зітре мене на порошок. І як тоді ми платитимемо за оренду?

Я вирішила не згадувати про мізерні заробітки Ніко як актора-початківця й баристи на пів ставки. Він лише похитав головою у відповідь.

— Проте, Лайло, у цьому ж уся суть! Якщо я візьму участь, то стану популярним. До кінця шоу всі знатимуть моє ім'я. Нам пропонуватимуть ролі в кіно, рекламу, співпрацю — що завгодно. У нас завжди будуть гроші.

Гроші, за які можна купити будинок. Я б міг зняти з тебе частину фінансового на-вантаження. Нумо, Ліл, тільки уяви, будь ласка!

Він відсунув мій ноутбук і сів на стіл навпроти мене. Я впала в його розкриті обійми, поклала голову на груди, відчуючи знайоме поєднання гніву та кохання.

Я справді кохала Ніко. Не лише за його веселу вдачу, чарівність чи той факт, що він був неймовірно гарячим — міцна вісімка, а то й дев'ятка проти моєї шістки. Але водночас він був невиправним оптимістом, а я — затятим раціоналістом. Його сліпа віра, що на кінці кожної райдуги на нього неодмінно чекає відерце із золотом, зачарувала мене під час першої зустрічі. Та після двох років спільного життя ця магія стала тьмянити. Увесь час я сплачувала рахунки, тягнула на собі побут і вдавала дорослу людину, поки Ніко ганявся за примарними можливостями, які щоразу розчинялися, ледь з'явившись на горизонті.

І ця ідея з реаліті-шоу була такою самою утопічною, як і мюзикл на Вест-Енді за мотивами «Сутінків», на який, як з'ясувалося, ніхто не мав прав. Як його задум стати викладачем акторської майстерності на ютубі. Як усі ті шоу, що скасовували ще до першого епізоду, й пілотні проєкти, що так і не побачили світ. Він мав сотні ідей, і кожна з них вела в нікуди. Проте варто мені було бодай натякнути на це — і я автоматично ставала лиходійкою. Тією, хто позбавляв Ніко шансу.

— Чи можу я принаймні сказати Арі, що ти зустрінешся з продюсерами? — спитав він, і його теплий подих лоскотав мою маківку.

Я заплющила очі. Якби зараз глянула на нього — у ці карі, повні надії очі, як у цуценяти; у цей благальний вираз обличчя, — була б приречена. Єдине, що я хотіла сказати: «У мене майже немає шансів пройти відбір». Бо продюсери глянуть на мене и зрозуміють — я не та дівчина з пишними грудьми, яку вони шукають. Я не фанатка реаліті-шоу, але бачила їх достатньо, щоб знати — учасниці мають відповідати певним параметрам. Однак це не про мене. Ось Ніко — інша річ. Підтягнуте тіло, засмагла шкіра. Він чудово вписався б у шоу «Холостячка» чи «Друга половинка». А я? Невже вони справді звернуть увагу на трохи за тридцять науковицю, у якої від постійного споглядання в мікроскоп запала зморшка на лобі, а пальці

набули фіолетового відтінку від протейнових гелів? А потім скажуть: «Так, ми хочемо бачити, як вона біжить уздовж пляжу в крихітному бікіні». Навряд чи.

З іншого боку... якщо цього ніколи не станеться... що я справді втрачу, підігравши Ніко ще трохи? Зрештою, мені або скоро відмовлять, або ця ідея так і залишиться на рівні задуму. Тоді цей Баз виявиться черговим негідником, а Ніко знову знайде розраду в моїх втішних обіймах. Звісно, лише до наступної утопічної мрії.

Я розплющила очі, намагаючись знайти потрібні слова, але мимоволі зупинила погляд на яскравому екрані ноутбука. Я не могла розібрати цифр, адже Ніко відсунув пристрій аж на край столу. Однак це не мало значення. Я вже знала, що там. Незадовільні. Беззаперечні. Непримітні результати дослідів.

— Будь ласка? — благальний голос Ніко повернув мене до реальності.

Я кліпнула, усвідомлюючи, що він досі чекає на відповідь. Поглянула на нього. У його карі очі, обрамлені неймовірно довгими віями, як у молодого Джорджа Майкла. Відчула, ніби всередині мене щось... похитнулося. О боже, я збиралася погодитись. І ми обоє це знали.

— Добре, — зрештою відповіла я й неохоче всміхнулась.

Якусь мить Ніко просто витріщався на мене, а потім голосно скрикнув, підхопив на руки й закружляв у ведмежих обіймах.

— Дякую тобі! О господи, дякую. Я кохаю тебе, Лайло Сантьяго!

— Я теж тебе кохаю, — засміялась я. — Проте спершу тебе затвердять, добре? Не хвалися, ідучи в бій, а хвалися, коли повертаєшся з нього! Я не хочу, аби ти розчарувався, якщо щось піде не так.

— Я пройду, — впевнено відказав він, узяв моє обличчя в долоні й ніжно поцілував. Його усмішка була такою широкою, що розтягнулася на все засмагле обличчя. — Не хвилюйся про це, Ліл. Мене візьмуть. Нас обох. Як вони можуть нам відмовити?

Я знову подивилася на нього — на широку усмішку, білі зуби, саяливі темні очі — і справді замислилась, як йому можна відмовити? Ніхто не міг сказати Ніко «ні». Лишається сподіватися, що професор Б'янкі думає так само.

КУПИТИ